

РЕШЕНИЕ

№ 2090

гр. ***, 04.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 16-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР Н. СЛАВЧЕВ

при участието на секретаря МАРИЯ АЛ. ХАРИЗАНОВА
като разглежда докладваното от ПЕТЪР Н. СЛАВЧЕВ Административно
наказателно дело № 20221110204411 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Б. В. М., ЕГН: *****, с адрес: гр.***, ул. „***“, чрез адв. Ф. от САК, срещу Наказателно постановление (НП) № 20-4332-010716 от 26.06.2020 г., издадено от *** на длъжност „Началник група“ в Отдел Пътна полиция при СДВР, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева, на основание чл. 183, ал. 4, т. 8 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), като му били отнети и 39 контролни точки по Наредба № Из-2539 на МВР, за извършено нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 от ЗДвП.

В жалбата се сочи, че НП било незаконосъобразно, издадено в противоречие с материалноправните разпоредби на ЗДвП и ЗАНН. Не се оспорват фактическите констатации на АНО, както и че нарушението било извършено от обективна страна. Счита обаче, че жалбоподателят е действал в състояние на невменяемост, поради което нарушението не било извършено виновно.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се

представлява от адв. Ф., редовно упълномощена, която поддържа жалбата. В хода на съдебните прения моли същата да бъде уважена, като процесното НП бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно. Претендира сторените по делото разноски.

В съдебното заседание, административнонаказващият орган не е взел отношение по жалбата.

От събраните по делото писмени доказателства, преценени поотделно и взети в тяхната съвкупност, Съдът прие за установено следното от фактическа страна:

На 14.06.2020 г. Лъчезар Стоянов Йотов, на длъжност „мл. автоконтрольор“ в ОПП при СДВР, съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 240040/14.06.2020 г., в обстоятелствената част на който посочил, че, по данни на свидетели очевидци, на 14.06.2020 г., около 17:40 ч., в гр. ***, на бул. „Васил Левски“, жалбоподателят, като водач на собствения си лек автомобил с марка и модел „Хонда ЦРВ“ с рег. № ***, бил паркирал в района на кръстовище на бул. „Васил Левски“ и ул. „Цар Симеон“ с посока на движение към ул. „11-ти август“. Актосъставителят приел, че жалбоподателят, в нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, бил спрял за престой и паркиране на по-малко от 5 метра от кръстовище или на него.

Въз основа на АУАН серия ГА № 240040/14.06.2020 г. било издадено и процесното наказателно постановление, с което на жалбоподателя било наложено наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева, на основание чл. 183, ал. 4, т. 8 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) за извършено нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 от ЗДвП.

По делото са приложени документи, от които е видно, че жалбоподателят страда от параноидна шизофрения, непрекъснато протичане, личностова промяна в шизофренен стил, като същият имал три хоспитализации в отделенията на ЦПЗ "Проф. Н. Шипковенски" ЕООД, както следва: от 19.07.2016г. до 08.08.2016г. спрямо жалбоподателя било проведено доброволно лечение в ОДС на ЦПЗ; на 02.02.2017г. жалбоподателят бил хоспитализиран в ОВСС на ЦПЗ с постановление от разследващ полицай за изготвяне на експертиза в стационарни условия, като бил изписан на 06.02.2017г.; с Решение на СРС, от 19.07.2017г. било постановено

принудително амбулаторно лечение, като лицето било посещавало амбулаторен психиатър до 22.03.2018г.; последната хоспитализация в ЦПЗ на лицето била в периода от 21.08.2020г. до 14.09.2020 г., постановена от СРС, като жалбоподателят бил изписан по решение на СРС, с което било постановено задължително амбулаторно лечение за срок от три месеца, което той провеждал в Съдебно психиатричен кабинет на ЦПЗ от 21.09.2020г. Към 10.08.2022 г. жалбоподателят продължавал да посещава амбулаторен психиатър като последният регистриран преглед бил извършен на 28.07.2021 г.

В периода от 15.06.2020 г. до 26.06.2020 г. жалбоподателят е бил на лечение в Държавна психиатрична болница „Свети Иван Рилски“.

Видно от експертно заключение на изготвената по НАХД 1875 по описа за 2021 г. на СРС, 111 с-в съдебно-психиатрична експертиза се установява, че по време на извършеното нарушение на 14.06.2020г. поведението на жалбоподателя е било психотично мотивирано и изводимо от налудни идеи от параноидния кръг за преследване, отравяне и убийство, като се допуска и наличие на патология във възприятно-представната дейност (слухови халюцинации, които били част от психотичната симптоматика при жалбоподателя и били установявани при ежегодните психотични релапси). Психозата била активна към датата на процесното деяние и, освен негативната симптоматика, съдържаща се в характеристиките на личностовата промяна от шизофренен тип, при жалбоподателя е била налице интензивна позитивна симптоматика, която изцяло мотивирала поведението му.

Установената фактическа обстановка се доказва от събраните в хода на производството писмени доказателства - административнонаказателната преписка, съдържаща: АУАН №240040/14.06.2020 г.; Наказателно постановление; Справка картон на водача; Заверено копие на Заповед №8121К-13180 за АНО; Заверено копие на Заповед № 8121з-515, както и представените с жалбата и служебно събраните от съда писмени доказателства - копие на искова молба на СГП за поставяне на Б. М. под пълно запрещение; Постановление за прекратяване на ДП № 225 ЗМК 999/2020 г. по описа на 01-во РУ-СДВР, пр. пр. № 25164/2020 г. по описа на СРП; препис на Решение от 03.12.2021 г. по НАХД 1875/2021 г. по описа на

СРС, НО, 111 с-в и СПЕ по него; Справки от ЦПЗ "Проф. Н. Шипковенски" ЕООД, Държавна психиатрична болница „Свети Иван Рилски“ и „ЦПЗ – ***“ ЕООД.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът, намира от правна страна следното:

Жалбата се явява процесуално допустима – подадена е от процесуално легитимирано лице, в рамките на срока за обжалване по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, и е асочена срещу обжалваем (подлежащ на съдебен контрол) административнонаказателен акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като инстанция по същество, в производството по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН, районният съд осъществява цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени в жалбата. Настоящият съдебен състав, след извършена служебна проверка по спазването на процесуалните правила относно компетентността на длъжностните лица, съставили, съответно издали АУАН и НП, счете, че правилата за компетентност са спазени. От приложената Заповед № 8121з-515/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, се установява компетентността на актосъставителя – Лъчезар Стоянов Йотов, на длъжност „младши автоконтрольор“ в ОПП при СДВР. НП е издадено от *** на длъжност „Началник група“ в Отдел Пътна полиция при СДВР, която съгласно Заповед №8121К-13180/23.10.2019 г. и т. 3.10 от Заповед № 8121з-515/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи е упълномощена да издава наказателни постановления за нарушения по ЗДвП, поради което наказателното постановление е издадено в кръга на компетенциите на АНО.

Административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от извършване на нарушението – нарушението е извършено на 14.06.2020 г. като акта за установяване на административно нарушение е съставен на същата дата. От своя страна обжалваното наказателно постановление е издадено на 26.06.2020 г., т.е. в законоустановения 6 – месечен срок. Ето защо съдът намира, че са спазени всички срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно

законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Процесният акт за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържание (чл. 42 и 57 от ЗАНН), при спазване на установените срокове и ред. Същите отговарят на изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 3, т. 4 и т. 5, и чл. 57, ал. 1, т. 4, т. 5 и т. 6 от ЗАНН - съдържат описание на нарушението, мястото и датата на извършването му, и изчерпателно посочване на доказателствата, въз основа на които е установено, като посредством същите фактическата обстановка се изяснява безспорно. Обстоятелствата, които очертават извършването на нарушението, са ясно и точно конкретизирани и позволяват да се разбере в какво се изразява то, като е налице и съответствие между фактическото му описание и правната квалификация. С оглед на това настоящият състав на съда приема, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В настоящото производство, предмет на доказване е извършеното административно нарушение и авторството му, което се извежда от разпоредбата на чл. 102, т. 1 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН. Тежестта на доказване лежи върху наказващия орган, поради което той следва да прояви достатъчна процесуална активност, за да бъде доказано с категоричност осъществяването на административно нарушение.

Съгласно разпоредбата на чл. 98, ал. 1, т. 6 от ЗДВП престоят и паркирането са забранени на кръстовища и на по-малко от 5 метра от тях. В чл. 183, ал. 4, т. 8 от ЗДВП е предвидено, че водач, който неправилно престоява или паркира в зоната на пешеходна пътека, спирка за обществен превоз на пътници или кръстовище, се наказва с глоба в размер на 50 лв.

Съдът намира, че в случая е установено по несъмнен начин, че, от обективна страна, жалбоподателят е извършил процесното нарушение, като е паркирал личния си лек автомобил на по-малко от 5 метра от кръстовището, образувано от бул. „Васил Левски“ и ул. „Цар Симеон“, с посока на движение към ул. „11-ти август“.

Съгласно разпоредбата на чл. 6 от ЗАНН административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на

държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Според чл. 26 ал. 1 от ЗАНН Административнонаказателно отговорни са пълнолетните лица, навършили 18 години, които са извършили административни нарушения в състояние на вменяемост. Чл. 11 от ЗАНН предвижда, че по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. Съгласно чл. 33, ал. 1 от НК не е наказателноотговорно лицето, което действа в състояние на невменяемост - когато поради умствена недоразвитост или продължително или краткотрайно разстройство на съзнанието не е могло да разбира свойството или значението на извършеното или да ръководи постъпките си.

В случая по делото бе установено по несъмнен начин, че към момента на извършване на процесното деяние жалбоподателят е страдал от параноидна шизофрения, непрекъснато протичане, личностова промяна в шизофреничен стил, като същият е бил хоспитализиран в отделенията на ЦПЗ "Проф. Н. Шипковенски" ЕООД в посочените по-горе периоди, а в периода от 15.06.2020 г. до 26.06.2020 г. е бил на лечение в Държавна психиатрична болница „Свети Иван Рилски“. Съдът намира, че заболяването, от което страда жалбоподателят - параноидна шизофрения по време на психотичен пристъп, при непрекъснато протичане и личностова промяна представлява „продължително разстройство на съзнанието“ по смисъла на чл. 33 от НК. При жалбоподателя е била налице интензивна позитивна симптоматика, която изцяло е мотивирала поведението му. Ето защо съдът счита, че жалбоподателят поради продължително разстройство на съзнанието не е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, поради което, при извършване на процесното нарушение от 14.06.2020 г., е действал при условията на невменяемост. Ето защо жалбоподателят не е административнонаказателно отговорно лице съгласно разпоредбата на чл. 26 ал. 1, вр. чл. 11 от ЗАНН, вр. чл. 33, ал. 1 от НК. Поради това не следва да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

Предвид изложеното съдът намира, че административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за нарушение на цитираните по-горе

разпоредби е ангажирана при допуснати нарушения на материалния закон, поради което процесното НП следва да бъде отменено.

При този изход на спора право на разноси има жалбоподателят, който е бил представляван в производството от адвокат. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г., постановено по Тълкувателно дело № 6/2012 г. на ВКС съдебни разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Видно от представения по делото Договор за правна защита и съдействие, уговореното адвокатско възнаграждение е в размер на 500 лв., като е посочено, че същото е заплатено в брой, поради което в случая искането на жалбоподателя за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение е основателно.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1, във вр. с ал. 3, т. 1 от ЗАНН и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 20-4332-010716 от 26.06.2020 г., издадено от „Началник група“ в Отдел Пътна полиция при СДВР, с което на Б. В. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева, на основание чл. 183, ал. 4, т. 8 от ЗДвП, за извършено нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. В. М. сумата от 500 /петстотин/ лева, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване, чрез Софийски районен съд, пред Административен съд - *** на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____